

Η νύχτα...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

“...Η νύχτα πέφτει. Ο ερχομός της κάθε νύχτας υπενθυμίζει, στο πνευματικό πεδίο, τη νίκη του σκότους. Ο Ευαγγελιστής Σου εκφράζει μ’ έναν τρόπο γεμάτο ακρίβεια και πάθος, τη συνάφεια της νύχτας και του κακού: τη βραδιά του μυστικού Δείπνου, όταν αναφέρει την αναχώρηση του Ιούδα, παρατηρεί: “ην δε νυξ” (Ιωαν. ιγ’ 30). Η νύχτα αποτελεί για πολλούς ανθρώπους την ώρα του πειρασμού και της αμαρτίας. Τότε το σκοτάδι στην ψυχή τους γίνεται πιο πυκνό και πιο βαθύ απ’ ό,τι είναι έξω. Κύριε, εμπιστεύομαι στην ευσπλαχνία Σου όλους εκείνους, κι όλες εκείνες, που αυτή τη νύχτα θα ζητήσουν και θα κάνουν κάτι που είναι κακό, αμαρτωλό ενώπιόν Σου.

Ο ερχομός όμως της νύχτας συμπίπτει και με το άναμμα των φώτων. Είναι η ώρα που ανάβουν οι λάμπες. Κι αυτά τα φώτα, που λάμπουν μέσα στην καρδιά του σκοταδιού, μου λένε πως η νύχτα δεν μπορεί να σκιάσει τη λάμψη Σου. Μέσα στη νύχτα που έρχεται, Σε λατρεύω. Φως ιλαρό, Φως ειρηνικό, εσένα που είπες «εγώ ειμί το φως του κόσμου» (Ιωαν. η' 12). Το φυσικό σκοτάδι μπορεί ν' αυξάνει. Τα ηθικά σκότη ενδέχεται να με πιέζουν. Το βάρος των μπορεί να μου φαίνεται καταθλιπτικό. Μα τι έχω να φοβηθώ, όταν κρατώ εσένα, όταν Σε κατέχω σαν φως μου, ένα φως εσωτερικό, που καμιά εξωτερική δύναμη δεν μπορεί να επηρεάσει; Επαναλαμβάνω τα λόγια του ψαλμωδού «εν τω φωτί Σου οψόμεθα φως» (Ψαλμ. 35, 10).

Είναι ώρα που οι μαθητές Σου προς Εμμαούς επέμειναν παρακαλώντας Σε να μείνεις μαζί τους: «μείνον μεθ' ημών, ότι προς εσπέραν εστί και κέκλικεν η ημέρα» (Λουκ. κδ' 29). Κι όχι μόνο έμεινες μαζί τους, αλλά μπήκες στο σπίτι για να μετάσχεις στο δείπνο τους και για να ανοίξεις τα μάτια τους, ώστε ν' αντιληφθούν την Παρουσία Σου. Στο κλείσιμο τούτης της ημέρας σου απευθύνω κι εγώ μια παρόμοια ικεσία: μείνε μαζί μου αυτό το βράδυ, τούτη τη νύχτα. Κάνε κάτι περισσότερο από το να μείνεις απλώς μαζί μου. Ας είναι προνομιακές οι τελευταίες αυτές ώρες της ημέρας, ας Σε νιώθω μέσα μου! Ας με διευκολύνουν οι ώρες τούτες σε μια προσωπική, άμεση επαφή μαζί Σου, που χρειάζομαι τόσο πολύ! Ας μου φέρουν ένα από εκείνα τα βαθειά και μυστικά λόγια Σου, που πέφτουν από τα χείλη Σου στην καρδιά μου και με κάνουν να ζω!

Η νύχτα είναι η ώρα του ύπνου. Όπως ο ψαλμωδός θα υποταχτώ σ' αυτή την ανάγκη της ανθρώπινης φύσεως: «εν ειρήνη επί το αυτό κοιμηθήσομαι και υπνώσω» (Ψαλμ. 4, 9). Πηγαίνω να κοιμηθώ. Όμως σ' ακούω να ζητάς από τους μαθητές Σου να αγρυπνούν. Είπες στον Πέτρο: «Σίμων, καθεύδεις; Ουκ ίσχυσας μίαν ώρα γρηγορήσαι;» (Μάρκ. ιδ' 37). Είπες ακόμη στους δικούς Σου «γρηγορείτε και προσεύχεσθε, ινά μη εισέλθετε εις πειρασμόν. Το μεν πνεύμα πρόθυμον, η δε σαρξ ασθενής» (Μάρκ. ιδ' 38). Είναι αλήθεια ότι όλες μας οι νύχτες δεν είναι νύχτα της Γεθσημανή. Τουλάχιστον όμως δεν θα έπρεπε να Σου δώσω μια ώρα για μια νυχτερινή προσωπική επαφή; Η βραδινή προσευχή φαίνεται να έχει μια ιδιαίτερη αποτελεσματικότητα. Δεν λησμονώ το συμπέρασμα- επιταγή που μας είπες στο τέλος μιας παραβολικής διηγήσεως για την προσευχή- παράκληση που γίνεται τα μεσάνυχτα: «αιτείτε και δοθήσεται υμίν, ζητείτε και ευρήσετε, κρούετε και ανοιγήσεται υμίν» (Λουκ. ια' 9). Κύριε, δος μου την επιθυμία και τη δύναμη να Σε ζητώ- τουλάχιστον μερικές φορές αν όχι πάντα- στις ώρες της νύχτας, αφαιρώντας λίγο χρόνο από τον ύπνο μου, όσο Εσύ νομίζεις. Εγέμισες τις νύχτες με τις προσευχές Σου! Ας είναι η νυχτερινή μου προσευχή μια συμμετοχή στις μυστικές νυχτερινές σου προσευχές, και προπαντός σ' εκείνες που έκανες στον κήπο της Γεθσημανή, την παραμονή του θανάτου Σου!...

... Ακόμη και στον ύπνο μου δε θα 'θελα να χωριστώ από Σένα. Προτού με πάρει ο ύπνος ψιθυρίζω μυστικά τη μεγάλη φωνή που άφησες τη στιγμή του θανάτου Σου

πάνω στο σταυρό: «Πάτερ, εις χείρας Σου παρατίθεμαι το πνεύμα μου» (Λουκ. κγ' 46). Εδώ η προσευχή μου γίνεται ένα με τη δική Σου. Εναποθέτεις- τολμώ να εναποθέσω κι εγώ- στα χέρια του Πατέρα μαζί με τη δική Σου και τη δική μου ψυχή...

... Ίσως αυτή η νύχτα να ζητηθεί η ψυχή μου. Μα Σου την παρέδωσα πριν κοιμηθώ. Το σώμα μου κοιμάται, αλλ' η ψυχή μου αγρυπνεί εν σοι. Όπως λέει η Σουλαμίτις «εγώ καθεύδω και η καρδιά μου αγρυπνεί» (Ψαλμ Ασμάτων 5, 2). Εάν αποκοιμηθώ έχοντας ενώσει την ψυχή μου με τη δική Σου, έχοντας εναποθέσει τα πάντα σε Σένα, δεν θα φοβηθώ όταν ακουσθεί η κραυγή εν τω μέσω της νυκτός: «ιδού ο νυμφίος έρχεται, εξέρχεσθε εις απάντησιν αυτού» (Ματθ. κε' 6). Θα σηκωθώ όλο χαρά και θα Σου πω: αγαπημένε μου Κύριε, πως Σε περίμενα!..."

(από το βιβλίο «Παρουσία του Χριστού» του Λεβ Ζιλέ)

Πηγή: synaxari-synaxari.blogspot.gr